

Ministerie van Sociale Zaken en Werkgelegenheid
Postbus 90801
2509 LV Den Haag

Onderwerp: stelsel arbeidsgerelateerde zorg, wijziging Arbowet

Geconstateerd probleem: ontbreken toegang tot arbozorg voor werknemers omdat werkgevers geen contract hebben met arbodienst of bedrijfsarts.

Oorzaken hiervoor liggen volgens mij deels bij de overheid zelf. Men heeft bij het introduceren van de maatwerkregeling onduidelijk gecommuniceerd. De boodschap: aansluiting bij de arbodienst hoeft niet meer is blijven hangen. Een andere zeer belangrijke oorzaak die in de MvT noch in de Kamerbrief aan de orde komt is het slecht van arbodiensten, waardoor de bedrijven geen toegevoegde waarde ervaren. Bijkomende problemen zijn de hoge tarieven die voor inschakeling van arbodeskundigen moet worden betaald. Vele malen hoger dan voor een technisch of milieukundig adviseur en het gebrek aan echte bedrijfsartsen. De basisarts biedt niet datgene wat een goed in de branche ingevoerde bedrijfsarts *zou* kunnen bieden. Tevens is in het huidige systeem al een inrichting voor een second opinion, dit wordt tevens afgedwongen door de certificatie van arbodiensten, waarom dit dan zo opnemen in de wet?

Een van de onderlinge problemen, namelijk het volstrekt onbegrijpelijk formuleren in de wet van maatwerk en vangnetregeling, wordt niet aangepakt. Destijds is verhullend taalgebruik gehanteerd om te maskeren dat de verplichte aansluiting bij de arbodienst eigenlijk gewoon gehandhaafd bleef.

De huidige wet spreekt over bijstand en laat de vorm waarin je dat organiseert open. Nu wordt een verplichting tot contracteren in de wet opgenomen. Het gaat er om dat iets kan, daarvoor is een contract niet zonder meer het juiste middel.

Verplichting om in contract toegang bedrijfsarts tot de werkplek op te

nemen lijkt mooi, maar de rekening komt bij de werkgever, terwijl hij geen invloed heeft op het plaatsvinden van de activiteit. In het kader van “productiedraaien” door de arbodienst vormt een dergelijk contract een verkeerde prikkel om de activiteiten ook daadwerkelijk uit te voeren en de werkgever moet het maar lijdzaam ondergaan. Dit gaat kostenverhogend werken.

Gemiste kans om de maatwerk/ vangnetregeling aan te passen. De Arbodienst is zeker niet voor alles de meest logische plek om dingen neer te leggen. Bijvoorbeeld een veiligheidsvraagstuk kan vaak beter door een echte specialist beantwoord worden. Waarom zou beeldschermbrillenonderzoek en gehooronderzoek bij de arbodienst moeten plaatsvinden.

In de Kamerbrief wordt nog onderzoek genoemd. Waarom wordt dit niet eerst afgewacht.

Verhouding met nieuwe ontwikkelingen is ook niet goed doordacht. Een bedrijf dat alles volgens de arbocatalogus doet van de eigen branche moet toch nog een contract afsluiten met arbodienst voor deskundigen die hij niet nodig heeft? Hoe zit het met bedrijven die een beroep kunnen doen op een verbetercoach of een andere deskundige?

Tot slot: eis tot naleving is een relict uit het pre Awb-tijdperk. Het voorschrijven hoe de wet moet worden ingevuld wordt overal elders niet meer door de inspectie gedaan, waarom hier dan nog wel?

Met vriendelijke groet,

Jos van de Werken

Koninklijke Metaalunie
Beleidssecretaris arbo & techniek

Postbus 2600
3430 GA Nieuwegein
werken@metaalunie.nl